

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ สมมุติฐาน วิธีดำเนินการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิจัยซึ่งนามากกล่าวโดยสรุปดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงผลการฝึกการเลียนแบบที่มีต่อการออกเสียงภาษาไทยของเด็กสองภาษาระดับอนุบาล ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของการเลียนแบบที่มีต่อการออกเสียงภาษาไทยของเด็กสองภาษาระดับอนุบาล ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

2. วัตถุประสงค์เฉพาะ

2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลการออกเสียงภาษาไทยของเด็กสองภาษาระหว่างก่อนและหลังการฝึกการเลียนแบบ

2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลการออกเสียงภาษาไทยของเด็กสองภาษาระหว่างกลุ่มทดลอง (ใช้ตัวแบบ) กับกลุ่มควบคุม (เรียนตามปกติ) ว่าการพูดออกเสียงของเด็กอนุบาลใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้กลุ่มใดออกเสียงได้ถูกต้องมากกว่ากัน

2.3 เพื่อเปรียบเทียบผลของการใช้ตัวแบบต่างชนิด ระหว่างตัวแบบครูและตัวแบบนักเรียนว่าตัวแบบชนิดใดจะส่งผลให้เด็กสองภาษาระดับอนุบาลพูดออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องชัดเจนดีกว่ากัน

สมมติฐาน

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัยไว้ดังนี้

1. หลังจากการฝึกการเขียนแบบเด็กสองภาษาระดับอนุบาลจะออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องสูงกว่าก่อนฝึกการเขียนแบบ
2. เด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่ผ่านการฝึกการเขียนแบบจะออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องสูงกว่าเด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่เรียนตามปกติ
3. เด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่ผ่านการฝึกการเขียนแบบจากตัวแบบครูและเด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่ผ่านการฝึกการเขียนแบบนักเรียนจะออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Non-equivalent Research) ใช้แบบแผนการทดลองโดยทดสอบก่อนหลังการทดลอง (Non-equivalent Before-After Design)

2. แบบแผนสถิติ

แบบแผนสถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แยกตามการทดสอบสมมติฐานออกได้ 2 แบบคือ

2.1 สถิติที่ใช้ในการวัดผลการออกเสียงภาษาไทยในกลุ่ม คือ ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนวัดผลการออกเสียงก่อนและหลังการทดลองใช้การทดสอบแบบที (t-test) ชนิดข้อมูลมีความสัมพันธ์กัน (Dependent Samples)

2.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบวัดผลการออกเสียงภาษาไทยระหว่างกลุ่ม คือทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนการออกเสียงของกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุมใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance) โดยใช้คะแนนก่อนการทดลอง (pretest) เป็นตัวแปรร่วม เมื่อค่าของการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมมีนัยสำคัญทางสถิติ

จึงทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตที่ปรับแล้วเป็นรายคู่โดยการทำการทดสอบของ ทูคี (Tukey's test)

3. กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ชายหญิงอายุระหว่าง 5-6 ปี โรงเรียนเทศบาล 5 (ตลาดเก่า) สังกัดสำนักงานกองการศึกษาเทศบาล อำเภอเมือง จังหวัดยะลา และโรงเรียน บ้านนาประดู่ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี ปีการศึกษา 2537 ใช้ภาษามาลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวันและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง สุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 3 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างละ 30 คน กลุ่มทดลองให้กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียน เทศบาล 5 (ตลาดเก่า) 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุมใช้กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนบ้านนาประดู่ อ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ จำนวน 9 แผนการสอนประกอบด้วย
 - 1.1 แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบโดยใช้คำคล้องจอง จำนวน 3 แผน
 - 1.2 แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบโดยใช้เกม จำนวน 3 แผน
 - 1.3 แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบโดยใช้นิทาน จำนวน 3 แผน
2. แบบทดสอบวัดผลการออกเสียงภาษาไทย เป็นแบบทดสอบเชิงรูปภาพ ขนาด 7"x9" จำนวน 28 ภาพ 30 คำ ประกอบด้วย
 - 2.1 แบบบันทึกผลคะแนนการออกเสียงภาษาไทย
 - 2.2 เครื่องบันทึกเทปคาสเซต
 - 2.3 นาฬิกาจับเวลา

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามลำดับขั้นต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียมการทดลอง

ก่อนการทดลองผู้วิจัยได้ติดต่อประสานงานกับกองการศึกษาเทศบาลเมืองจังหวัดยะลา และสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานีเพื่อขอใช้กลุ่มตัวอย่างและสถานที่ในการทดลองจัดเตรียมห้องทดลองโดยกำหนดให้โรงเรียนเทศบาล 5 (ตลาดเก่า) จังหวัดยะลาเป็นกลุ่มทดลอง โรงเรียนบ้านนาบระดู จังหวัดปัตตานีเป็นกลุ่มควบคุม เตรียมแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบเตรียมแบบทดสอบวัดผลการศึกษาออกเสียงภาษาไทยรวมทั้งเตรียมตัวแบบครู และตัวแบบนักเรียน

2. ขั้นทำการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการทดลองหลังจากการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) การจัดกิจกรรมตามแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบกับกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สำหรับกลุ่มควบคุมกลุ่มตัวอย่างจะเรียนไปตามปกติ เมื่อสิ้นสุดการทดลองแล้วจึงทำการทดสอบวัดผล การออกเสียงภาษาไทยทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนการทดลอง คะแนนที่ได้ใช้เป็นคะแนนหลังการทดลอง หลังจากนั้นจึงนำคะแนนผลการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

- 1) ค่าเฉลี่ย
- 2) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- 3) การทดสอบแบบที (t - test) ชนิดข้อมูลสัมพันธ์กัน
- 4) การทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนโดยใช้วิธีทดสอบของฮาร์ตเลย์ (Hartley 's test)
- 5) การทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของสัมประสิทธิ์ถดถอย

- 6) การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (ANCOVA)
- 7) การทดสอบเปรียบเทียบพหุคูณ(Post hoc Multiple Comparison tests) โดยวิธีของ HSD ของทูกี

สรุปผลการวิจัย

1. หลังจากการฝึกการเลียนแบบเด็กสองภาษาระดับอนุบาลจะออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องสูงกว่าก่อนฝึกการเลียนแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่ผลของคะแนนการออกเสียงครั้งนี้มีค่าเฉลี่ย ของการออกเสียงภาษาไทยหลังการทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยของการออกเสียงภาษาไทยก่อนการทดลองทุกกลุ่มการทดลอง
2. เด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่ผ่านการฝึกการเลียนแบบออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องสูงกว่าเด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่ไม่ได้ผ่านการฝึกการเลียนแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผลของการฝึกการเลียนแบบที่มีต่อการออกเสียงภาษาไทยของเด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่ผ่านการเลียนแบบครู และผ่านการเลียนแบบนักเรียนออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องชัดเจนสูงกว่ากลุ่มการเรียนปกติ
3. เด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่ผ่านการฝึกการเลียนแบบครู และการเลียนแบบนักเรียนออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องชัดเจนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การอภิปรายผล

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาผลของการเลียนแบบที่มีต่อการออกเสียงของเด็กสองภาษาระดับอนุบาลใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเปรียบเทียบผลของการฝึกการเลียนแบบที่มีต่อการออกเสียงจากตัวแบบต่างชนิดกัน กล่าวคือเปรียบเทียบผลของการฝึกการเลียนแบบที่มีต่อการออกเสียงระหว่างกลุ่มที่มีตัวแบบกับกลุ่มที่ไม่มีตัวแบบ ตลอดจนเปรียบเทียบผลการออกเสียงก่อนและหลังการทดลอง การอภิปรายผล ผู้วิจัยอภิปรายผลตามลำดับสมมุติฐานดังนี้

สมมุติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า หลังจากการฝึกการเลียนแบบเด็กสองภาษาระดับอนุบาลจะออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องสูงกว่าก่อนฝึกการเลียนแบบจากการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 4 เป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพื้นฐานของคะแนนก่อนการฝึกการเลียนแบบและคะแนนหลังฝึกการเลียนแบบพบว่าค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนหลังการฝึกการเลียนแบบจะสูงกว่าก่อนการฝึกการเลียนแบบ และเมื่อวิเคราะห์การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการฝึกการเลียนแบบที่มีต่อการออกเสียงภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองโดยใช้การทดสอบแบบที (t-test) ของกลุ่มทดลองแต่ละกลุ่มในตาราง 5 ($t_1 = 9.88$, $t_2 = 10.01$ และ $t_3 = 8.84$; $P < .001$) พบว่าสมมุติฐานข้อนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลนั้นคือหลังจากการฝึกการเลียนแบบกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องสูงกว่าก่อนการฝึกการเลียนแบบ ผลการวิจัยตามสมมุติฐานข้อนี้จึงได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการฝึกการเลียนแบบครูและผ่านการเลียนแบบนักเรียนสามารถออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องสูงกว่ากลุ่มการเรียนปกติ (กลุ่มควบคุม) รวมทั้งการฝึกการเลียนแบบนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องมาจากก่อนการฝึกการเลียนแบบกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กสองภาษาซึ่งมิได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันแต่ใช้ภาษามาลายูท้องถิ่นแทนการใช้ภาษาไทยจึงทำให้การออกเสียงภาษาไทยในช่วงก่อนการทดลองไม่ถูกต้อง ครั้นเมื่อได้ผ่านกระบวนการฝึกทักษะการเลียนแบบการออกเสียงภาษาไทยจึงถูกต้องชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการทดลองของธอร์นไดค์ (Thorndike, อ้างถึงในโยธิน คັນสนุท, 2531:81) เกี่ยวกับกฎแห่งการกระทำ (Law of effect) ซึ่งธอร์นไดค์ได้นำแมวมาทดลองขังไว้ในกรงระยะแรกแมวจะเดินวนเวียนไปมาเพื่อหาทางออกภายนอกกรงแมวยังไม่รู้ว่าจะหากดึงเชือกออกก็สามารถออกไปจากกรงได้ ครั้นต่อมาเมื่อแมวดึงเชือกออกจริง ๆ ประตูกรงก็เปิดออกได้ แมวเกิดการเรียนรู้ว่าถ้าจะออกจากกรงให้ได้ต้องเปิดประตูก่อนและเมื่อแมวถูกจับขังในกรงอีก แมวก็สามารถเปิดประตูออกมาได้อย่างรวดเร็วกว่าครั้งแรก ๆ และการทดลองของสกินเนอร์ (Skinner) กรณีที่หนูกดคันเพื่อจะได้ออกจากกล่องจะเห็นว่าหนูออกจากกล่องได้เพราะเป็นผลจากการกระทำในครั้งแรก ๆ นั่นคือหนูมีประสบการณ์มาก่อนแล้ว จึงทำให้เกิดพฤติกรรมการกดคันขึ้นอีกในครั้งต่อไป ๆ มา

นอกจากนี้ผลการทดสอบสมมุติฐานในข้อนี้ยังสอดคล้องกับการทดลองของซิม เบอแมน และคลีเฟลด์ (Zinnerman & Kleeefeld, 1977. อ้างถึงในสุรางค์ ด้วงสกุล ,2533;175) ได้ทำการทดลองกับนักเรียนอนุบาลโดยสอนให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียงลำดับสิ่งของที่มีความยาวแตกต่างกัน โดยให้เลียนแบบจากตัวแบบได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มการทดลอง ท้าคะแนนหลังการทดลองได้สูงกว่าก่อนการทดลอง โดยเฉพาะกลุ่มที่มีตัวแบบสามารถท้าคะแนนหลังการทดลองได้สูงกว่ากลุ่มที่ไม่มีตัวแบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของจรรยา สุวรรณทัตและคณะ (Chanca Suvanathat and others, 1986: 122) ที่กล่าวว่ากระบวนการเรียนรู้ทางภาษาเป็นกระบวนการที่เกิดจากความชำนาญ การเรียนรู้คำจะเกิดการเรียนรู้จากการได้ยินคนอื่นพูดซ้ำ ๆ แล้วนำมาพูดตาม โดยเฉพาะเด็กจะเรียนรู้ได้เร็วถ้าคำที่เรียนรู้นั้นเด็กมีประสบการณ์มาก่อน นั่นคือการเลียนแบบการออกเสียงภาษาไทย เด็กจะออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนถ้าหากเด็กมีประสบการณ์การใช้ภาษาไทยมาก่อนแล้ว

ผลการทดสอบสมมุติฐานในข้อนี้ยังสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมที่เชื่อว่าการเรียนรู้ของมนุษย์เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมทางสังคม โดยที่บุคคลใช้การสังเกตการกระทำของผู้อื่น(ตัวแบบ) และพยายามเลียนแบบการกระทำนั้น ๆ การวิจัยครั้งนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ดูตัวแบบ(ควบคุม)ก็ยังมี การเรียนรู้เกิดขึ้นหลังการทดลองซึ่งสอดคล้องกับการทดลองของบันดูรา (Bandura ,1963.อ้างถึงในอัจฉรา ธรรมมาภรณ์, 2531:90-91) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ใช้ตัวแบบที่เป็นคนจริงๆ กลุ่มที่ 2 ใช้ภาพยนตร์ที่เป็นคนแสดง กลุ่มที่ 3 ใช้ภาพยนตร์ที่เป็นการ์ตูน กลุ่มที่ 4 กลุ่มควบคุมและกลุ่มที่ 5 ให้ดูตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมตรงกันข้ามกับพฤติกรรมก้าวร้าวหลังการทดลองพบว่ากลุ่มที่ให้ตัวแบบ(กลุ่มที่ 1-3)จะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมามากกว่ากลุ่มควบคุม(กลุ่มที่ 4) ส่วนกลุ่มที่ดูตัวแบบพฤติกรรมตรงกันข้ามกับพฤติกรรมก้าวร้าว (กลุ่มที่ 5) จะแสดงพฤติกรรมก้าวร่ววน้อยที่สุด และกลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้ดูตัวแบบแต่หลังการทดลองพบว่าพฤติกรรมก้าวร้าวก็ยังมีอยู่

สมมุติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า เด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่ผ่านการฝึกการเลียนแบบจะพูดออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องสูงกว่าเด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่ไม่ได้ผ่านการฝึกการเลียนแบบ จากการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 6 และตาราง 7 แสดงให้เห็นว่าเด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่ผ่านการฝึกการเลียนแบบออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องสูงกว่าเด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่เรียนปกติ (กลุ่มควบคุม) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 19.26 ; P < .01$) ($Y'_1 = 21.15, Y'_2 = 21.56$ และ $Y'_3 = 14.63 ; P < .01$) ผลการวิจัยที่ได้จึงเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้สอดคล้องกับการศึกษาของหลาย ๆ คน เช่น แมคเดวิด (McDavid, 1964 : 165-174) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อความสามารถในการเล่นเกมส์ ของเด็กนักเรียนระดับอนุบาล โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่ม 1-3 ให้ดูตัวแบบในการฝึกเล่นเกมส์ กลุ่มที่ 4 ให้เล่นเกมส์โดยไม่มีตัวแบบ ผลการทดลองพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผ่านจากการฝึกจากตัวแบบมีความสามารถเล่นเกมส์ได้ถูกต้องสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ผ่านการฝึกจากตัวแบบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการทดลองของบันดูรา (Bandura, 1969 อ้างถึงใน ลัจฉรา ธรรมภรณ์, 2531:90 ได้ศึกษาถึงพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กโดยมีกลุ่มทดลอง 5 กลุ่มกลุ่มที่ 1-3 ให้ดูตัวแบบ แต่กลุ่มที่ 4 ไม่ให้ดูตัวแบบ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น(สนับสนุนสมมุติฐานข้อที่ 1) ผลจากการทดลองพบว่ากลุ่มที่ได้ดูตัวแบบจะแสดงความก้าวร้าวสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ดูตัวแบบและสอดคล้องกับการทดลองของ สวอนสันและเฮนเดอสัน (Swanson & Henderson, 1977. อ้างถึงใน สุรางค์ ใต้สกุล, 2533 : 175-176) โดยทำการทดลองเกี่ยวกับอิทธิพลของการเลียนแบบที่มีต่อการตั้งคำถามสำหรับเด็กอนุบาลซึ่งเป็นเด็กสองภาษา ชาวอินเดียนเผ่าพาปาโก (Papago) เรียนร่วมกับเด็กอเมริกันมีกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม กำหนดให้กลุ่มที่ 1 ดูโทรทัศน์ที่มีตัวแบบเป็นผู้หญิงเผ่าพาปาโกถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพที่แสดงและให้รางวัลทุกครั้งที่ได้ถาม แต่กลุ่มตัวอย่างไม่มีโอกาสถามคำถาม กลุ่มที่ 2 ให้ดูโทรทัศน์ที่มีตัวแบบและเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างถามคำถามเหมือนตัวแบบในโทรทัศน์และให้รางวัล ถ้าใครถามคำถามเหมือนตัวแบบในโทรทัศน์ได้ ส่วนกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุมให้ดูโทรทัศน์ที่ไม่เกี่ยวกับการใช้คำถามผู้ทดลองได้ทดสอบความสามารถในการใช้คำถามก่อนและหลังการทดลองและอีกสองสัปดาห์ต่อมาทำการทดสอบอีกครั้งหนึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มที่ได้ดูทั้ง

ตัวแบบใช้คำถาม และสามารถถามคำถามเหมือนตัวแบบในโทรทัศน์มีคะแนนสูงที่สุด กลุ่มที่ 1 มีคะแนนรองลงมา ส่วนกลุ่มที่ 3 มีคะแนนก่อนและหลังไม่แตกต่างกัน แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้ดูตัวแบบสามารถถามคำถามได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ดูตัวแบบ

เฮเลน (Helen , 1981:207) ศึกษาการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็ก โดยผ่านตัวแบบแม่ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการเลียนแบบจากตัวแบบเกิดการเรียนรู้คำศัพท์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ผ่านการเลียนแบบตัวแบบ

จากการวิจัยตามสมมติฐานข้อนี้ เป็นไปได้ว่าการฝึกการเลียนแบบจากตัวแบบโดยยึดแผนการจัดประสบการณ์การเลียนแบบนั้น มีตัวแบบทั้งตัวแบบครู และตัวแบบนักเรียน มีการจูงใจให้ผู้เลียนแบบมีความสำนึกในตัวแบบที่ตนสังเกต ซึ่งตัวแบบครูก็เป็นครูคนหนึ่งที่ผู้เลียนแบบให้ความสนใจอยู่เสมอแล้วตามธรรมชาติของเด็ก ตัวแบบนักเรียนมีเพศ วัยใกล้เคียงกัน การจัดกิจกรรมการเลียนแบบเป็นไปตามกระบวนการขั้นตอนอย่างเป็นแบบแผน และมุ่งหวังให้ผู้เลียนแบบออกเสียงภาษาไทยโดยเฉพาะ ซึ่งต่างจากการเรียนปกติ(กลุ่มควบคุม) ที่ใช้แผนการจัดประสบการณ์ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งผู้ที่ทำหน้าที่สอนตามปกติมีเฉพาะครูเท่านั้น ซึ่งอาจมีเพศ และวัยแตกต่างจากเด็กมาก อาจจะมีบุคลิกภาพชอบตาทิหรือลงโทษเด็ก หรือมีบุคลิกภาพที่น่าเบื่อหน่าย ในการจัดกิจกรรมอาจจะมีลักษณะการเลียนแบบเกิดขึ้นได้แต่ไม่ได้เป็นจุดเน้นและจุดมุ่งหมายการออกเสียงไม่มีเกณฑ์กำหนดว่าถูกต้องระดับใด เช่น ชัดเจนแค่ไหน อย่างไรก็ตามอาจมีได้บ้างถึง ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลตาราง 6 ตาราง 7 (ภาคผนวก 4) ก็พบว่าเด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่ผ่านการฝึกจากการเลียนแบบ และการเรียนปกติมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะเห็นว่าการเลียนแบบจากตัวแบบส่งผลให้การออกเสียงภาษาไทยของเด็กสองภาษาระดับอนุบาลถูกต้องมากกว่าการเรียนปกติ (ควบคุม) แสดงให้เห็นว่าแผนการจัดประสบการณ์การเลียนแบบมุ่งเน้นให้เด็กออกเสียงภาษาไทยได้สูงกว่าแผนการจัดประสบการณ์ของสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่าเด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่ผ่านการฝึกการเลียนแบบครู และเด็กสองภาษาระดับอนุบาลที่ผ่านการฝึกการเลียนแบบนักเรียนจะพูดออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องแตกต่างกันผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 6 และตาราง 7 ค่าเฉลี่ยใน

ตาราง 6 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการฝึกการเลียนแบบที่ไม่ต่อการออกเสียงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 19.26$; $P < .01$) เมื่อนำผลวิเคราะห์จากตาราง 6 ไปวิเคราะห์เปรียบเทียบพหุคูณตาราง 7 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการฝึกการเลียนแบบครูและผลการฝึกการเลียนแบบนักเรียนมีผลต่อการพูดออกเสียงภาษาไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .01 = 0.41$) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของบันดูรา รอส และรอส (Bandura Ross and Ross, 1963 : 3 -11) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของตัวแบบต่างชนิดกันที่มีต่อพฤติกรรมการเลียนแบบโดยให้กลุ่มตัวอย่างดูตัวแบบที่เป็นบุคคลจริงตัวแบบที่เป็นภาพยนตร์ใช้คนจริงแสดง และตัวแบบภาพยนตร์ที่เป็นการ์ตูนพบว่าตัวแบบที่เป็นบุคคลจริงและตัวแบบที่เป็นภาพยนตร์ใช้คนจริงแสดงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบของเด็กไม่แตกต่างกันส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ดูตัวแบบภาพยนตร์การ์ตูน มีพฤติกรรมการเลียนแบบน้อยกว่า ผลจากการวิจัยครั้งนี้จึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ สมมุติฐานข้อนี้จึงไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล แต่จากการวิจัยแสดงให้เห็นว่าตัวแบบชีวิตจริงไม่ว่าจะเป็นตัวแบบครูหรือตัวแบบนักเรียนมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบของเด็กอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ บันดูรา รอส และรอส ดังกล่าวคือ ตัวแบบไม่ว่าจะเป็นตัวแบบชีวิตจริงหรือตัวแบบสัญลักษณ์ ทำให้ผลการเลียนแบบไม่แตกต่างกัน การที่ผลการทดสอบสมมุติฐานข้อนี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน เนื่องจากการเลียนแบบครูและการเลียนแบบนักเรียน ตัวแบบได้มีโอกาสสร้างปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มตัวอย่าง ทำให้ตัวแบบแสดงพฤติกรรมทางภาษาซ้ำ ๆ กัน หลาย ๆ ครั้ง เน้นการออกเสียงที่ถูกต้องชัดเจนทั้งนี้ยังสอดคล้องกับขั้นตอนหนึ่งของการสอนแบบบูรณาการที่เน้นวิธีฟัง-พูด (Audiolingual) ซึ่งเป็นการสอนเด็กสองภาษาวิธีหนึ่งโดยให้ผู้เรียนเลียนแบบตัวแบบ (จิตต์ โชติอุทัย, 2535 : 46) ในตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบพหุคูณหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมด้วยวิธีของ HSD ของทูตีย์ พบว่าการเลียนแบบนักเรียนมีแนวโน้มว่าจะมีอิทธิพลต่อการพูดออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องสูงกว่าการเลียนแบบครู (กลุ่ม 1=6.52, กลุ่ม 2 = 6.93, $p < .01$) ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าการเลียนแบบนักเรียนกลุ่มตัวอย่างกับตัวแบบมีอายุและเพศไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ การเลียนแบบนักเรียนใช้ตัวแบบที่มีอายุ 7-9 ปี ในขณะที่กลุ่ม

ตัวอย่างมีอายุ 5-6 ปี นับว่าอายุไล่เลี่ยกัน อีกทั้งตัวแบบเป็นนักเรียนผู้หญิงและผู้ชาย เหมือนกับกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะเช่นนี้สอดคล้องกับการวิจัยของฮิกส์ (Hicks, 1965 : 97 - 100) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการเลียนแบบ ที่เกิดจากการได้เห็นตัวแบบก้าวร้าว โดยใช้ตัวแบบเป็นภาพยนตร์แสดงความก้าวร้าว กลุ่มตัวอย่างอายุ 4-7 ปี เป็นชาย 30 คน หญิง 30 คน แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ำให้ได้รับตัวแบบลักษณะต่าง ๆ กัน คือ กลุ่มที่ 1 ำให้ตัวแบบเป็นผู้ใหญ่เพศชาย กลุ่มที่ 2 ำให้ตัวแบบเป็นผู้ใหญ่เพศหญิง กลุ่มที่ 3 ำให้ตัวแบบเป็นเด็กชายวัยเดียวกันกับผู้เลียนแบบ กลุ่มที่ 4 ตัวแบบเป็นเด็กผู้หญิงวัยเดียวกับผู้เลียนแบบ และกลุ่มที่ 5 เป็นกลุ่มควบคุมไม่ให้ตัวแบบเลย ผลการทดลองปรากฏว่า เด็กที่ได้ดูตัวแบบไม่ว่าจะเป็นลักษณะใด ยกเว้นกลุ่มควบคุมจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวตามตัวแบบอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะกลุ่มที่ได้รับตัวแบบที่เป็นเด็กชายวัยเดียวกันมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากที่สุด และกลุ่มที่ได้รับตัวแบบเป็นผู้ใหญ่เพศชายมีพฤติกรรมก้าวร้าวน้อยที่สุด

จากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยยังพบว่าในกระบวนการทดลอง การที่เด็กสองภาษาพูดออกเสียงภาษาไทยไม่ได้เลย เนื่องจากเด็กไม่มีประสบการณ์มาก่อนและไม่เข้าใจชื่อของ Concept นั้น ๆ กรณีเด็กสองภาษาที่พอจะมีประสบการณ์ภาษาไทยมาบ้างแล้วการพูดออกเสียงภาษาไทยก็ยังไม่ถูกต้องชัดเจน ซึ่งมีค่าดังต่อไปนี้

ภาพที่ครูเสนอ	คำที่เด็กพูดออกเสียง
ผู้หญิง	ผู้ยิง , ผู้หิม
กระโปรง	กระโปรม , กีบโปรง , กระโปรณ
ขาด	ขวบ , ชัว , ขวก
ดินสอ	ดิงสอ , ดินสอน , ดินสอง
อากน้ำ	อากน้ำง , ผ่างน้ำง
เข็มขัด	เข็งขับ , เข็งขีด , เข็มชะ , เข็มขับ

ภาพที่ครูเสนอ	คำที่ได้ก่หูตออกเสียง
โทรทัศน์	โทรทัศน์ , โทรทะทะ , ทาวาทัด , โทรวัตัด , โทรเวทับ
ผม	ผง , ผล
พื้	พื้ม , พื้ง
กางเกง	กางเกม , กามเกม
ผีเสื้อ	ผีเสื้อ , ผีเสื่อ
ดอกไม้	เดาะไม้ , ดอบไม้
เปิด	เป็บ
เจ็ด	เจ็บ
อ้วน	อ้วง , อ้วม
หก	หุด , หบ
สาม	สา่ง
เล็บ	เล็ก
มือขวา	มุขัว , มือผา

ผลการวิจัยที่ค้นพบตามลักษณะดังกล่าวการออกเสียงภาษาไทยของเด็กสองภาษา จึงสอดคล้องกับการศึกษาของจิตต์ โชติอุทัย (2535 : 74 - 84) ที่ศึกษาความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษามลายูท้องถิ่น กล่าวว่เสียงตัวสะกดในภาษามลายูท้องถิ่นจะมีเสียงตัวสะกดเพียงแม่เดียว คือ แม่กง เมื่อเด็กนำเอาแผนแผนของภาษามลายูท้องถิ่นมาเทียบแทนภาษาไทย จึงทำให้เกิดการออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน เกิดเสียงเพี้ยนพวกคำเป็น ซึ่งเพี้ยนไปมาระหว่าง 3 ตัวสะกดคือ ง, น, ม (แม่กง กน กม) และเกิดเสียงเพี้ยนพวกคำตายจะเพี้ยนไปมาระหว่าง 3 ตัวสะกด คือ ก,ด,บ (แม่ กก กต กบ) ดังคำที่กล่าวมา

แล้วข้างต้น และหลังจากการฝึกการเลียนแบบทำให้เด็กสองภาษามีความสามารถออกเสียงคำดังกล่าวได้ถูกต้องชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1.1 การจัดกิจกรรมในการใช้ตัวแบบในการสอนภาษาไทยสำหรับเด็กสองภาษาระดับอนุบาล ตัวแบบจะต้องเหมาะสมมากที่สุดคือ พูดชัดถ้อยชัดคำถูกต้องตามหลักการออกเสียง สอนแบบค่อยเป็นค่อยไปรวมทั้งควรรักษาแรงเสริมและไม่ควรลงโทษ

1.2 โรงเรียนควรมีโครงการเพื่อนช่วยเพื่อน พี่สอนน้อง จะทำให้เด็กสองภาษาระดับอนุบาลมีโอกาสดูฝึกการพูดออกเสียงภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอและทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น

1.3 โรงเรียนควรมีกฎการใช้ภาษาไทยในโรงเรียนโดยส่งเสริมให้นักเรียนพูดภาษาแม่ในการสื่อสารขณะที่อยู่ที่โรงเรียนโดยเฉพาะนักเรียนในระดับชั้นที่สูงกว่าระดับอนุบาล

1.4 การจัดกิจกรรมการสอนทุกครั้งควรรักษาสื่อประกอบการสอน และสื่ออื่น ๆ ไม่จำเป็นต้องมีราคาแพงอาจเป็นสื่อที่เ็นอยู่แล้วตามสภาพแวดล้อมนั้น ๆ เพราะเด็กจะเรียนรู้ได้ดีและเร็วจากสิ่งที่เป็นรูปธรรม

1.5 ควรมีการส่งเสริมให้ใช้กิจกรรมการเลียนแบบสำหรับเด็กสองภาษาในทุกภาคของประเทศไทยที่มีปัญหาด้านการรู้ภาษา เพราะกิจกรรมดังกล่าวสามารถทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น อันเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การเรียนรู้กลุ่มวิชาอื่น ๆ ได้ดี เช่น กลุ่มทักษะคณิตศาสตร์ หากเด็กสองภาษาที่มีความเข้าใจภาษาไทยก็จะทำให้การแก้โจทย์ปัญหาโจทย์คณิตศาสตร์ได้ดีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มทักษะสูงยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยศึกษาผลของการฝึกการเลียนแบบที่มีต่อความพร้อมทางด้านภาษาของเด็กพิเศษที่มีระดับความสามารถที่สามารถเรียนรู้ได้

2.2 ควรมีการวิจัยศึกษาเปรียบเทียบผลของการฝึกการเขียนแบบที่มีต่อความพร้อมทางด้านภาษาไทยของเด็กสองภาษาระดับอนุบาลในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนตามโครงการพระราชดำริ

2.3 ควรมีการวิจัยศึกษาเปรียบเทียบผลการฝึกการเขียนแบบที่มีต่อความพร้อมด้านสติปัญญาของเด็กสองภาษาในเขตการศึกษาที่แตกต่างกัน